

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ נח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק ט"ו

קונטרס 825

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מו) עקר למוֹד הקבֵּלה – הזֵהר והתקונים

אינו דומה חיות ותענוג למוֹד הנגלה בלמוד הזֵהר והתקונים. ואמר על עצמו שהוא אין לו חיות ותענוג אִפְלו בלמוד הגמרא כמו מן הזֵהר ותקונים.

(מדרש פנחס מהרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, ע"ב אות ג)

בענין ללמוד קבֵּלה וכתבי האר"י זכרוננו לברכה, ידעתי כי אתה בעצמך לא תרצה ללמד בלעדי איזהו גדול ממך ולא תמצא זה, רק תלמד ספר שערי אורה וגנת אגוז [להרב יוסף גיקטליא], ועקר ספר הזֵהר והתקונים.

(ישר דברי אמת סימן לט)

מא) הזֵהר והתקונים – נשמת התורה עגן הצלה נגד כל רע

והמשכילים יבינו, אינון מארי קבֵּלה, דאתמר בהון (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע. אליו אינון דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזֵהר, דאיהו פתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא.

(זהר בהעלתך קנ"ג)

עין שם (זהר פרשת בהעלתך) גדל החיוב לעסק בספר הזֵהר ובתקונים, והם נשמת התורה, ובזה יזכה בנשמתא לנשמתא דברים עתיקים וכו'.

(הדרת מלך לזהר פרשת בהעלתך שם, דף רמ"ז.)

בנים מארי קבֵּלה.

(תקוני זהר בהקדמה דף א.)

מב) על ידי למוֹד הזֵהר זוכים לכל מדות טובות שפעולם בעת עיקבא דמשיחא התגברות הרע והעזות והמדות רעות בהנהגות ראשי ערב רב, נתגלה האור הגנוז מן השמים ספר הזֵהר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

וְהַתְּקוּנִים וְאַחֲרֵיהֶם וְכוּ', וּבִזְהָ הַלְמוּד מִבְּעַר הַקּוֹצִים וְהָרַע שֶׁבִּנְפִשׁוֹ וַיִּזְכֶּה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְאוֹר עֲלִיוֹן, וַיִּזְכֶּה לְכָל מַדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְלָזֶה נִתְגַּלָּה הָאוֹר הַזֶּה.

וְעַקֵּר לְמוּד בְּפִנְיֵמִיּוֹת הַתּוֹרָה יִהְיֶה שֶׁתְּשִׁיג הָאֲרָה וְחַיּוֹת אֶלְקִית בְּנִפְשָׁךְ בְּעַת לְמוֹדֶךָ וּבְכָל הַיּוֹם, וְלֹא שֶׁתְּהִיָּה מְקַבֵּל אֹ אוֹ חוֹקֵר וְכוּ'. **וְלִפְעָמִים הָאָדָם הוּא בְּקִטְנוֹת הַשִּׁכְלָה**, לֹא יִפְטוֹר אֶת עֲצָמוֹ מִכְּלוּם כִּי זֶה מִיְנוֹת וְכוּ' **וְאֵז עֲקִימַת שִׁפְתָיו הוּא מַעֲשֶׂה** וּמִלְכָּא שִׁכִּיב עַל אֲבָנִים וְאוֹתִיּוֹת כְּמוֹ שֶׁהֵן.

(הֵיכַל הַבְּרָכָה דְּבָרִים דָּף ר"ח:)

הִיָּה מִתְמִיד בְּלְמוּדוֹ מְאֹד, וְלִמֵּד הַרְבֵּה מְאֹד ש"ס וּפּוֹסְקִים וְתַנ"ךְ וְעַיִן יַעֲקֹב וְסִפְרֵי הַזֹּהַר וְתְקוּנִים וְכָל כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל וְכוּ', וְגַדֵּל בְּקִיאוֹתוֹ בְּכָל הַסִּפְרִים כְּפִי מַה שֶׁרְאִינוּ בְּעֵינֵינוּ קֶצֶת, הִיָּה בְּלִי שְׁעוֹר, וּבִפְרִט בְּסִפְרֵי תַנ"ךְ וְעַיִן יַעֲקֹב וְכָל כְּתָבֵי הָאֲר"י וְסִפְרֵי הַזֹּהַר וְתְקוּנִים.

(שִׁבְחֵי הַר"ו רַבֵּינוּ נַחְמָן מִבְּרֶסֶלֶב ז')

מג) לְמוּד הַזֹּהַר, תְּקוּנִים וְזֹהַר חֲדָשׁ, מַעֲלוֹת הַשְּׁחָר עַד צֵאת הַפּוֹכְבִּים מִנֵּע שְׂרִפַת הַתְּלִמוּד

תְּקוּנוֹת רֵאשׁוֹנוֹת לְקַבֵּעַ לְמוּד תְּמִידֵי אֲשֶׁר לֹא יִפְסִיק.. הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּסִפְרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ וְתְקוּנִים, לְלַמֵּד כָּל אִישׁ מֵהֶם חֵלְקוֹ זֶה אַחַר זֶה מֵאַחֵר תְּפִלַת הַבֶּקֶר וְעַד עֵת תְּפִלַת מִנְחָה עֶרֶב כָּל הַיָּמִים תְּמִיד חוּץ מִשְׁבֵּת וַיּוֹם טוֹב וְכוּ', וְעוֹד הוֹסִיפוּ בְּלְמוּד הַתְּמִידֵי שֶׁל הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְלַמֵּד כָּל הַיּוֹם כְּלוֹ עוֹד שֵׁשׁ שָׁעוֹת בְּלִילָה חוּץ מִן הַלֵּילוֹת מִמוֹצָאֵי יוֹם כְּפוּר וְכוּ' וְכוּ'.

וּבִשְׁנַת תצ"א הִיָּה גְזֵרוֹת נוֹרְאוֹת וְכוּ' לְבַעַר סִפְרֵי הַתְּלִמוּד שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ', וְהַגְּאוֹן ר"י בְּאַסָּאן שָׂאֵל לְרַבֵּינוּ מֹשֶׁה חַיִּים לוֹצְאָטוֹ (רַמְח"ל) לְבַאֵר לוֹ סוּד הָעֵנָן, וְרַבֵּינוּ הִשִּׁיב לוֹ בְּבִאוּר סוּד כָּל הָעֵנָן, כִּי הוּא רָאָה זֹאת מִקֶּדֶם וְהַקְּדִים רְפוּאָה לְמַכָּה וְתִקֵּן בִּישִׁיבָה שֶׁלוֹ שֶׁלְּמַדּוֹ זֶה וְתְקוּנִים וְזֹהַר חֲדָשׁ בְּלִי הַפְּסָק מַעֲלוֹת הַשְּׁחָר עַד צֵאת הַפּוֹכְבִּים וְכוּ'.

(יָרִים מֹשֶׁה, עֵנָנִים נִפְלְאִים מִרַבֵּינוּ מֹשֶׁה חַיִּים לוֹצְאָטוֹ)

וְלִילִיא, דְּלֹא תִיפּוּק נִשְׁמַתָּא מְגוּפָא דְּבַר נִשׁ,
דְּאִיקְרֵי יוֹנָה. דְּכְתִיב, וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה. הִקְלוּ
הַמַּיִם, אֵלַיִן מִיַּם יַדּוֹנַיִם, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דף
כו ע"ב) (תהלים קכד ה) הַמַּיִם הַיַּדּוֹנַיִם. דְּאִינוּן מִסְטָרָא
דְּמִסְטָאבו. מְעַל הָאָרְצָ, דְּאִינוּן לְעִיל מִן אַרְעָא,
אֵלַיִן מִלְּאֲכֵי חַבְלָה.

הַנִּשְׁמָה מְגוּפָא אָדָם, שְׁנִקְרָאת
יּוֹנָה, שְׁכְתוּב (שם ח, ט) וַיִּשְׁלַח אֶת
הַיּוֹנָה. הִקְלוּ הַמַּיִם - אֵלּוּ מִיַּם
הַיַּדּוֹנַיִם, כְּמוֹ שְׁנִקְרָא (תהלים קכד)
הַמַּיִם הַיַּדּוֹנַיִם, שְׁהֵם מְצַד
הַטְּמָאָה. מְעַל הָאָרְצָ, שְׁהֵם
לְמַעְלָה מִן הָאָרְצָ, אֵלּוּ מִלְּאֲכֵי
חַבְלָה.

מַה כְּתִיב. וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ, דְּאַתְּמַנְעֵי
מְעַלְמָא עֵילְאָה, וּמִן צַדִּיקִים דְּלְעִילָא,
וּמִכָּל בְּרַכָּאן. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, וַתָּשָׁב אֵלָיו
אֶל הַתֵּיבָה כִּי מִיַּם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ.

מַה כְּתוּב? וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה
מְנוּחַ, שְׁנִמְנְעָה מִן הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן
וּמִן הַצַּדִּיקִים שְׁלִמְעֵלָה וּמִכָּל
הַבְּרַכּוֹת. זֶהוּ שְׁכְתוּב (בראשית ח, ט)
וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל הַתֵּיבָה כִּי מִיַּם עַל
פְּנֵי כָל הָאָרֶץ.

אֶפְיָק לָהּ תַנְיִינּוּת, וַיּוֹסֶף שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה
מֵאֲתוֹ, וּמְגוֹ דוּחְקָא וְצַעְרָא, וַתְּבֹא אֵלָיו
הַיּוֹנָה לְעַת עָרֵב, דְּלֹא הוּת נְהָרָא לּוֹן שְׁעַתָּא
דְּרוּחָא, כְּמָה דְהוּת בְּקַדְמִיתָא, וְאַתְחַשְׁף לָהּ
יוֹמָא, וְאַתְעָרֵב לָהּ שְׁמֵשָׁא.

הוֹצִיא אוֹתָהּ שְׁנִית, (שם ט) וַיּוֹסֶף
שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ. וּמֵתוּף
הַדַּחֵק וְהַצַּעַר - וַתְּבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה
לְעַת עָרֵב, שְׁלֹא הִיְתָה מְאִירָה
לְהֵם שְׁעַת הַרְרוּחָה כְּמוֹ שְׁהִיְתָה
בְּרֵאוּשׁוֹנָה, וְנַחֲשׁוּף לָהּ הַיּוֹם,
וְהַעֲרִיב לָהּ הַשֶּׁמֶשׁ.

וְכֹה אָמַרְתָּ לְנַח וּלְבֹנוֹי. (ש"ש ה ז) מְצִאוּנֵי
הַשׁוֹמְרִים הַסּוֹכְבִים בְּעִיר. אֵלַיִן נָטְרֵי
תַרְעֵי יְרוּשָׁלַיִם. וְעַם כָּל דָּא, וְהִנֵּה עֲלָה זֵית
טָרְף בְּפִיָּה, וְעַל דָּא וַיִּדַע נַח כִּי קָלוּ הַמַּיִם,
וְאַתְתַּקְפוּ מִלְּאֲכֵי דְקַדְשָׁה עַל מִלְּאֲכֵי חַבְלָה.
וַיִּיחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵים וְכוּ', וְלֹא יִסְפָּה
וְכוּ', תְּרַבּוּ הַמַּיִם מְעַל הָאָרֶץ.

וְכֹה אָמַרְתָּ לְנַח וּלְבֹנוֹי? (שיר ה)
מְצִאוּנֵי הַשׁוֹמְרִים הַסּוֹכְבִים בְּעִיר,
אֵלּוּ שׁוֹמְרֵי שְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְעַם
כָּל זֶה (בראשית ח, יא) וְהִנֵּה עֲלָה זֵית
טָרְף בְּפִיָּה. וְעַל זֶה (שם) וַיִּדַע נַח
כִּי קָלוּ הַמַּיִם, וְהִתְחַזְּקוּ מִלְּאֲכֵי
הַקַּדְשָׁה עַל מִלְּאֲכֵי חַבְלָה. (שם)
וַיִּיחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵים
וְכוּ', וְלֹא יִסְפָּה וְכוּ', תְּרַבּוּ הַמַּיִם
מְעַל הָאָרֶץ.

בְּתַר דְּאַסְתַּמַּר וְאַעְבַּר הַהוּא זִימְנָא דְשָׁלִיט
מִלְּאָף הַמּוֹת, וְאַתְעָבְרוּ חֵיבִין מְעַלְמָא,
מַה כְּתִיב, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח.

אַחַר שְׁהַסְתַּמַּר וְעַבַּר אוֹתוֹ הַזְמַן
שְׁשָׁלִט מִלְּאָף הַמּוֹת וְעָבְרוּ
הַרְשָׁעִים מִן הַעוֹלָם, מַה כְּתוּב?
(שם) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח.

סְפִינְתָא אֲמַתִּילַת לְתִיבּוּתָא דְנַח, וְאִית בֵּיה
גּוֹבְרִין יְהוּדָאִין וַיִּשְׁמַעֲאֵלִים וּבְנֵי
עֶשׂוֹ, פְּדוּגְמָא דָּא אִית בְּגוּפָא, כְּלִיל מְפוּלְהוֹן,
דְּגוּפָא דָּא, לָאו אִיהוּ מִן נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, וְדָא
הוּא דְאָמַר לְנַח, דְּאִיהוּ נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא,
כְּמָה דְאַתְּ אָמַר עֶשׂוֹ לָךְ תִּבַּת עֲצֵי גִפְרִי.

הַסְפִּינָה נִמְשְׁלָה לְתִבַּת נַח, וַיִּשַׁע
בֵּיה אֲנָשִׁים יְהוּדִים וַיִּשְׁמַעֲאֵלִים
וּבְנֵי עֶשׂוֹ. פְּדוּגְמָא זוּ יֵשׁ בְּגוּפָה
כְּלִיל מְפוּלָם, שְׁהַגּוּפָה הִזָּה אִינוּן מִן
הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶהוּ שְׁאָמַר
לְנַח שְׁהוּא נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, כְּמוֹ
שְׁנִקְרָא (שם ו) עֶשׂוֹ לָךְ תִּבַּת עֲצֵי
גִפְרִי.

וְדָא הוּא דְאָמַר לְאַבְרָם, לָךְ לָךְ מְאַרְצָךְ, לְמָה
וְזֶהוּ שְׁאָמַר לְאַבְרָם (שם יב) לָךְ לָךְ מְאַרְצָךְ. לְמָה פְּעַמִּים? אֵלָּא,

צָא מִדִּירְתְךָ וּמְגוּפָא וּמִבֵּית אָבִיךָ,

שיש שלמות למעלה. אל הארץ
אשר אראך - זה הגוף, שהוא
תבת נח.

ובדגמא הוה היה נח. זהו שכתוב
(שם ה) וישלח את היונה. והוציא
את היונה מן התבה ונתנו אותה
במים. בדגמא זו יצאה לה היונה
מתבת נח, כמו שנאמר (שם) ולא
יספה שוב אליו עוד.

רבי יהודה אמר, כשנח היה
בתבה, היה פוחד שלא יזכר אותו
הקדוש ברוף הוא לעולמים.
וכיון שעברו חטאי העולם, אזי
מה כתוב? ויזכר אלהים את נח.

מדרש הנעלם

רבי פתח בפסוק הזה, (שם ה)
מצאני השמרים הסבכים בעיר
הפוני פצעוני נשאו את רדידי
מעלי שמרי החמות. כמה חביבה
היא הנשמה הנתונה מתחת פסא
הפבוד, ממקום הקדש, מארצות
החיים, כמו שנאמר (תהלים טז)
אתהלך לפני ה' בארצות החיים.
ולמה קראו דוד ארצות החיים,
וכי למעלה יש ארצות? אמר רבי
יצחק, לא ארצות ממש, ולא על
דעת של ארצות אמר אותו דוד,
אלא לשון רצוי הוא, כמו שנאמר
(יחזקאל ב) ארצה אתכם. כלומר,
אמר דוד, אתהלך לפני ה' במקום
אשר ירצו תמיד הצדיקים,
הנקראים חיים, אשר רצונם
וחפצם ללכת שמה. וממקום
הקדש באה הנשמה להאיר על
הגוף האפל, כדי להוליכו בדרך
ישרה ולעבד עבודתו ורצון
בוראו, לבא למחר ולטל שכרו.
אמר רבי יהודה, אלמלא לא
היינו בעולם - נאה לנו, ולא נתן
חשבון לבעל הפתקה. אחר כך
אמר, חזרתי בי.

יאות לך, ולא ניהב חושבנא למאריה דפיתקא, לבתר אמר, הדרי בי.

תרי זימני. אלא, פוק מן דירתך ומן גופך,
ומן בית אביך, דאית שלם דלעילא. אל הארץ
אשר אראך, דא גופא, דאיהי תיבת נח.

ובדגמא דא הוה נח, הדא הוא דכתיב, וישלח
את היונה. ואפיקו לה ליונה מן
תיבותא, ויהבו לה במיא. בדוגמא דא נפקא
לה יונה מן תיבותא דנח, כמה דאת אמר ולא
יספה שוב אליו עוד.

רבי יהודה אמר, נח פד הוה בתיבותא, הוה
דחיל דלא ידבר ליה קודשא ברין הוא
לעלמין, וכיון דאתעברו חובי עלמא, פדין
מה פתיב ויזכר אלהים את נח.

מדרש הנעלם

רבי פתח בהאי קרא, מצאני השמרים הסבכים
בעיר הפוני פצעוני נשאו את רדידי מעלי
שמרי החמות. כמה חביבה היא הנשמה,
הנתונה מתחת פסא הפבוד, ממקום הקודש,
מארצות החיים, כמה דאת אמר (תהלים טז)
אתהלך לפני ה' בארצות החיים.

ולמה קראו דוד ארצות החיים, וכי למעלה
יש ארצות. אמר רבי יצחק, לא ארצות
ממש, ולא אדעתא דארצות אמרו דוד, אלא
לשון רצוי הוא, כמה דאת אמר (יחזקאל כ מא)
ארצה אתכם. כלומר, אמר דוד, אתהלך לפני
ה', במקום אשר ירצו תמיד הצדיקים,
הנקראים חיים, אשר רצונם וחפצם ללכת
שמה. וממקום הקודש, באה הנשמה להאיר
על הגוף האפל, כדי להוליכו בדרך ישרה,
ולעבוד עבודתו ורצון בוראו, לבא למחר
וליטול שכרו.

אמר רבי יהודה, אלמלי לא הוינא בעלמא
יאות לך, ולא ניהב חושבנא למאריה דפיתקא, לבתר אמר, הדרי בי.

בא וּרְאָה מִה פְּתוּב בְּאָדָם, (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. אמר רבי, זו היא הנשמה שהיא אצלו עזר להוליכו בדרך קונו. והינו מה ששנינו, הבא לטהר מסייעין אותו. שנו רבותינו, כשהאדם הולך בדרך קונו, הרבה מסייעים לו. נשמתו מסייעת אותו, מלאכי השרת מסייעים אותו, שכינתו של מקום מסייעת אותו, וכלם מכריזים לפניו ואומרים (משלי ד יב) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. רבי נתן אומר, נשמתם של צדיקים מסייעת אותו.

רבי אלעזר ורבי יוסי חמיו היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר: אפשר ששמעת מאביד מה זה שכתוב (בראשית לב ב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים? אמר לו: כף נשמע לי מאבא, אותם שהיו המלאכים שלוחו אותו בראשונה מארץ ישראל. אמר לו: מי הם? אמר לו: לא ידעתי. אמר לו: נאה לכם הצדיקים, שדבר פיכם ככתר המלכות, בראש המלך.

בעוד שהיו הולכים, הגיעו למערת לוד. שמעו אותו הקול שאומר: שני גוזלי האילת עשו לפני את הרצון שנוח לי, והם היו המרפכה הקדושה שפגש יעקב לפניו. התרגש רבי אלעזר והצטער בנפשו ואמר: רבון העולם - כף דרכו, טוב לנו שלא נשמע, שמעתי ולא ידעתי.

התרחש לו גם ושמע אותו הקול שאומר: אברהם ויצחק היו. נפל על פניו, וראה את דיוקן אביו. אמר לו: אני שאלתי, והשיבוני שאברהם ויצחק היו שפגעו בי יעקב כאשר נצול מלבן.

הא חזי, מה פתיב באדם, (בראשית ב יח) לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. אמר רבי, זו היא הנשמה שהיא אצלו עזר, להוליכו בדרך קונו. והיינו דתנן בא ליטהר מסייעין אותו. תנו רבנן, כשהאדם הולך בדרך קונו, הרבה מסייעין אותו. מלאכי השרת מסייעין אותו. שכינתו של מקום מסייעת אותו. וכלם מכריזין לפניו ואומרים, (משלי ד יב) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. רבי נתן אומר, נשמתן של צדיקים מסייעין אותו.

רבי אלעזר ורבי יוסי חמוי, הוו אצלו מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לר' אלעזר, אפשר דשמעת מאביד, מאי דכתיב, (בראשית לב ב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. אמר ליה הכי שמיע לי מאבא, אינון הוו מלאכים דאוזפוהו בקדמין מארעא דישראל. אמר ליה, מאן אינון. אמר ליה לא ידענא. אמר ליה, יאות לכון צדיקיא, מלה דפומכון ככתרא דמלכותא, ברישא דמלפא.

עד דהוו אזלי מטו למערתא דלוד, שמעו ההוא קלא דאמר, תרין עוזלין דאיילתא, עבדו קדמי רעותא דניחא לי, ואינון הוו משרייתא קדישא, דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואצטער בנפשיה, ואמר, מאריה דעלמא, כף אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוו. נפל על אנפוי, וחמא דיוקנא דאביו, אמר ליה, אנא שאילנא, ואתיבונא, דאברהם ויצחק הוו, דערעו ליעקב, פד אשתייב מלבן.

אמר לו, בני, תוציא הפתקה שלך, וקח דברי אביך הזקן, שפה מדבר גדולות הוא. ולא זה בלבד, אלא לכל צדיק נשמות הצדיקים נפגשים לפניו להצילו, והם המלאכים הקדושים העליונים.

וכא ראה, יצחק היה קים באותה שעה, אבל הנשמה הקדושה נלקחה בכסא כבוד של אדונו, כשנעקד על גבי המזבח, ומאז נסתמו עיני מלאואת, והיגו מה שכתוב (שם לא) ופחד יצחק היה לי.

אמר לו: מה אנו שם? אמר לו: אני ואתה מלאכי עליון להשתעשע עם המלך המשיח של דוד. קם. בעוד שקם, ראה חמו שפניו מאירים כמו השמש. אמר לו חמו: דבר חדש שמעת, או שבאור כבוד הניו של משה הסתפלת? אמר לו: לא, אלא אשרי הם הצדיקים ששומרים אותם מחנות קדושים עליונים, שנאמר (תהלים צא) כ"י מלאכי"ו יצוה"ל לך לשמרך בכל הרכיף. אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה כנגד ירושלים של מטה, ונשבע שלא יבא שם עד שיבאו ישראל בירושלים של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרנך קדוש ולא אבוא בעיר.

ושבע פתות של מלאכי השרת שומרים אותם סביב, ועל כל פתח ופתח פתות של מלאכי השרת, והם הפתחים הנקראים שערי צדק, ואלו הם הפתחים המכונים להפנס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך עליו השלום, נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה, זה השער לה' צדיקים יבואו בו.

אמר ליה, ברי, פוק פיקתך, וסב סיבתך, דפום ממלל רברבן הוא. ולא דא הוא בלחודוהי, אלא לכל צדיקא, נשמתהון דצדיקאי מערען קדמוהי לשזבותיה. ואינון מלאכאי קדישי עלאי.

והא חזי, יצחק קיים הוה בהיהא שעתא, אבל נשמתיה קדישא אתנסיבת בכורסי יקרא דמאריה, כד אתעקד על גבי מדבחא, ומכדין אסתמו עינוי מלמחזי. והיינו דכתיב, (שם לא) ובפחד יצחק היה לי.

אמר ליה מה אנו תמן. אמר ליה, אנא ואת מלאכי עלאה, לאשתעשעא במשיחא מלפא דדוד. קם, עד דהוה קם, חמא חמוהי דאנפוי נהירין בשמשא.

אמר ליה חמוי, מלה חדתא שמעת, או בנהירו יקרא זיוא דמשה אסתפלת. אמר ליה לא. אלא זכאין אינון צדיקאי, דנטרין להון משריתי קדישי עלאי, שנאמר (תהלים צא יא) כ"י מלאכי"ו יצוה"ה לך לשמרך בכל הרכיף.

אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה, כנגד ירושלים של מטה. ונשבע שלא יבא שם, עד (דף כו ע"א) שיבואו ישראל בירושלים של מטה. שנאמר, (הושע יא ט) בקרנך קדוש ולא אבוא בעיר.

ושבע פתות של מלאכי השרת שומרים אותם סביב, ועל כל פתח ופתח פתות של מלאכי השרת. והם הפתחים הנקראים שערי צדק. ואלו הם הפתחים, המכונים להפנס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך עליו השלום נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח יט כ) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה, זה השער לה' צדיקים יבואו בו.

וְלַמַּעֲרָה מֵהֶם שׁוֹמְרִים מְלֹאכֵי הַשָּׂרָת,
בַּחֹמוֹת הָעִיר. שְׁנֹאֲמַר (ישעיה סב ו) עַל
חֹמוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם, זֶה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל
מַעְלָה, הַפְּקֻדְתֵי שׁוֹמְרִים, אֵלוּ מְלֹאכֵי הַשָּׂרָת.
וְתֹאנָא, שְׁבַע פְּתָחִים יֵשׁ לְנַפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים,
לְהַכְנִס עַד מְקוֹם מַעְלָתָם. וְעַל כָּל פְּתַח וּפְתַח
שׁוֹמְרִים.

וְלַמַּעֲרָה מֵהֶם שׁוֹמְרִים מְלֹאכֵי
הַשָּׂרָת בַּחֹמוֹת הָעִיר, שְׁנֹאֲמַר
(ישעיה סב ו) עַל חֹמוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם
- זֶה יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, הַפְּקֻדְתֵי
שׁוֹמְרִים - אֵלוּ מְלֹאכֵי הַשָּׂרָת.
וְלַמְדָּנוּ, שְׁבַע פְּתָחִים יֵשׁ
לְנַפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים לְהַכְנִס עַד
מְקוֹם מַעְלָתָם, וְעַל כָּל פְּתַח
וּפְתַח שׁוֹמְרִים.

הַפְּתַח הָרֵאשׁוֹן, נִכְנָסַת הַנְּשֵׁמָה בַּמַּעֲרַת
הַמְּכַפְלָה. שְׁהִיא סְמוּכָה לְגֵן עֵדֶן.
וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, שׁוֹמֵר עָלָיו. זְכָתָה, הוּא מְכַרִּיז
וְאוֹמֵר, פָּנּוּ מְקוֹם, שְׁלוֹם בּוֹאֵד. וַיִּצְאָה מִפְּתַח
הָרֵאשׁוֹן.

הַפְּתַח הָרֵאשׁוֹן - נִכְנָסַת הַנְּשֵׁמָה
בַּמַּעֲרַת הַמְּכַפְלָה, שְׁהִיא סְמוּכָה
לְגֵן עֵדֶן, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן שׁוֹמֵר
עָלָיו. זְכָתָה - הוּא מְכַרִּיז וְאוֹמֵר:
פָּנּוּ מְקוֹם, שְׁלוֹם בּוֹאֵד. וַיִּצְאָה
מִפְּתַח הָרֵאשׁוֹן.

הַפְּתַח הַשְּׁנַי בְּשַׁעְרֵי גֵן עֵדֶן, וּמוֹצְאָה אֶת
הַכְּרוּבִים, וְאֵת לֵהַט הַחֶרֶב
הַמַּתְהַפֶּכֶת. זְכָתָה, נִכְנָסַת בְּשְׁלוֹם. וְאִם לֹאוּ,
שֵׁם תִּקְבַּל עֲוֹנָשָׁה, וְתִשְׁפֹּט בְּלֵהַב הַכְּרוּבִים.
וּכְנֻגְדָם הָיוּ הַכְּרוּבִים בַּמַּקְדָּשׁ, בְּשַׁעַר שְׁהַפְּתִיחַן
נִכְנַס בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, זְכָה נִכְנַס בְּשְׁלוֹם. לֹא
זְכָה, מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים יוֹצֵא לֵהַב, וְנִשְׂרָף
מִבְּפָנָיִם, וּמָת. וְהָיוּ מְכוּוֹנִים כְּנֻגְד אֵלוּ אֲשֶׁר
בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֶן, לְצַרְף הַנְּשֵׁמֹת.

הַפְּתַח הַשְּׁנַי - בְּשַׁעְרֵי גֵן עֵדֶן,
וּמוֹצְאָה אֶת הַכְּרוּבִים וְאֵת לֵהַט
הַחֶרֶב הַמַּתְהַפֶּכֶת. זְכָתָה - נִכְנָסַת
בְּשְׁלוֹם. וְאִם לֹאוּ - שֵׁם תִּקְבַּל
עֲוֹנָשָׁה, וְתִשְׂרָף בְּלֵהַט הַכְּרוּבִים.
וּכְנֻגְדָם הָיוּ הַכְּרוּבִים בַּמַּקְדָּשׁ,
בְּשַׁעַר שְׁהַפְּתִיחַן נִכְנַס בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים. זְכָה - נִכְנַס בְּשְׁלוֹם.
לֹא זְכָה - מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים
יוֹצֵא לֵהַב, וְנִשְׂרָף מִבְּפָנָיִם וּמָת.
וְהָיוּ מְכוּוֹנִים כְּנֻגְד אֵלוּ אֲשֶׁר
בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֶן, לְצַרְף הַנְּשֵׁמֹת.

זְכָתָה הַנְּשֵׁמָה, נוֹתְנִין לָהּ פִּינְקַס סִימָן לִיכְנַס,
וְנִכְנָסַת לְגֵן עֵדֶן אֲשֶׁר בְּאַרְצָן. וְעַמּוּד
אֶחָד שֶׁל עֵנָן וְנוֹגַה מְעוֹרֵב זֶה בְּזָה, וְעֵשֶׂן
וְנוֹגַה סְבִיבָיו. שְׁנֹאֲמַר, (ישעיה ד ה) וּבִרְא ה' עַל
כָּל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל מַקְרָאֵיהָ עֵנָן יוֹמָם וְעֵשֶׂן
וְנוֹגַה. וְהוּא נְעוּץ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה לְשַׁעְרֵי
שָׁמַיִם. זְכָתָה לְעֹלוֹת לְמַעְלָה, עֹלָה בְּאוֹתוֹ
עַמּוּד. לֹא זְכָתָה יוֹתֵר, נִשְׁאַרְת שֵׁם, וּמִתְעַדְנַת
מִהַטּוֹב אֲשֶׁר לְמַעְלָה. דְּאָמַר רַבִּי יוֹסִי, רְאִיתִי
גֵּן עֵדֶן, וְהוּא מְכוּוֹן כְּנֻגְד פְּרוּכַת קֶרֶח הַנוֹרָא
אֲשֶׁר לְמַעְלָה. וְהִיא נְהַיִת מִזִּיו הַשְּׁכִינָה, אֲבָל
אֵינָה נִיזוּגִית מִמְּנָה.

זְכָתָה הַנְּשֵׁמָה - נוֹתְנִין לָהּ פִּינְקַס
סִימָן לִיכְנַס, וְנִכְנָסַת לְגֵן עֵדֶן אֲשֶׁר
בְּאַרְצָן. וְעַמּוּד אֶחָד שֶׁל עֵנָן וְנוֹגַה
מְעוֹרֵב זֶה בְּזָה, וְעֵשֶׂן וְנוֹגַה
סְבִיבָיו, שְׁנֹאֲמַר (ישעיה ד ה) וּבִרְא
ה' עַל כָּל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל
מַקְרָאֵיהָ עֵנָן יוֹמָם וְעֵשֶׂן וְנוֹגַה.
וְהוּא נְעוּץ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה
לְשַׁעְרֵי שָׁמַיִם. זְכָתָה לְעֹלוֹת
לְמַעְלָה - עֹלָה בְּאוֹתוֹ עַמּוּד. לֹא
זְכָתָה יוֹתֵר - נִשְׁאַרְת שֵׁם,
וּמִתְעַדְנַת מִהַטּוֹב אֲשֶׁר לְמַעְלָה.
דְּאָמַר רַבִּי יוֹסִי, רְאִיתִי גֵּן עֵדֶן
וְהוּא מְכוּוֹן כְּנֻגְד פְּרוּכַת קֶרֶח
הַנוֹרָא אֲשֶׁר לְמַעְלָה, וְהִיא נְהַיִת
מִזִּיו הַשְּׁכִינָה, אֲבָל אֵינָה נִיזוּגִית
מִמְּנָה.

זְכָתָה לְעֵלוֹת, עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עֲמוּד, עַד שְׁמַגְעַת
עַד הַפֶּתַח הַשְּׁלִישִׁי. וְהוּא נִגְדַּד הַרְקִיעַ
הַנִּקְרָא זְבוּל. וּמַגְעַת עַד יְרוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר שָׁם.
וְשֵׁם הַשּׁוֹמְרִים. וְזָכָתָה, פּוֹתְחִין לָהּ הַפֶּתַח חַיִּים
וְנִכְנָסֵת.

לֹא זָכָתָה, נוֹעְלִים הַשְּׁעָרִים, וְדוֹחִים אוֹתָהּ
לַחֲוִין, וְנוֹטְלִים פִּינְקֶסָה מִמֶּנָּה, וְהַנְּשָׂמָה
אוֹמְרָת, (שה"ש ה' ז') מְצֵאוּנֵי הַשּׁוֹמְרִים הַסּוֹבְבִים
בְּעִיר, אֵלּוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, הַשּׁוֹמְרִים בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר לְמַעְלָה. נִשְׂאוּ אֶת
רִדְיָדִי מַעְלֵי. זֶהוּ פִינְקֶס סִימָן שְׁלֵה. שׁוֹמְרֵי
הַחֹמּוֹת, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה ס"ו) עַל חֹמּוֹתֶיךָ
יְרוּשָׁלַיִם הַפִּקְדוֹתַי שׁוֹמְרִים.

זְכָתָה לְעֵלוֹת, נִכְנָסֵת שָׁם בְּאוֹתָן הַשְּׁעָרִים,
וּמִשְׁבַּחַת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר לְמַעְלָה. וּמִיכָאֵל הַשָּׂר הַגְּדוֹל
מִקְרִיב אוֹתָהּ לְקָרְבָן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי
חֲיִיא, מַה קָרְבָן הוּא זֶה, יְכוּל לֹמַר כְּשֶׁאָר
הַקָּרְבָן. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, הַקָּרְבָּה זוֹ הִיא כְּאֵדָם
הַמִּקְרִיב דוֹרוֹן לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

וּמִיכָאֵל הוֹלֵךְ עִמָּה, עַד הַפֶּתַח הַרְבִּיעִי
וְהַחֲמִישִׁי וְהַשְּׁשִׁי, אוֹמַר לְפָנֵי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁרִי
בְּנִידָה, בְּנִי אוֹהֲבִיךָ אֲבִרְהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב,
אֲשֶׁרִיהֶם הַצַּדִּיקִים הַטּוֹבִים הַזּוֹכִים לָזֶה. עַד
שְׁמַגְעִים לְשַׁעַר הַשְּׁבִיעִי, שֶׁהוּא עֲרֻבוֹת, וְגַנְזֵי
חַיִּים טוֹבִים מְצוּיִין שָׁם, וְכָל נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל
צַדִּיקִים כְּלָם שָׁם, וְנִעְשִׂים מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת,
וּמִקְלָסִין לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִזְוִנִין מִזֵּי
הַשְּׂכִינָה, אֲסַפְקֵלְרִיא הַמְּאִירָה, וְשֵׁם הַמְּנוּחָה
וְהַנְּחֻלָּה, וְנוּחַ חַיִּי הַעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁר (ישעיה סד'
א) עֵינֵי לֹא רָאֵתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

וְזֵהוּ, אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נַח נַח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים.

זְכָתָה לְעֵלוֹת - עוֹלָה בְּאוֹתוֹ
עֲמוּד, עַד שְׁמַגְעַת עַד הַפֶּתַח
הַשְּׁלִישִׁי, וְהוּא נִגְדַּד הַרְקִיעַ הַנִּקְרָא
זְבוּל. וּמַגְעַת עַד יְרוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר
שָׁם. וְשֵׁם הַשּׁוֹמְרִים. וְזָכָתָה -
פּוֹתְחִין לָהּ הַפֶּתַח חַיִּים וְנִכְנָסֵת.

לֹא זָכָתָה - נוֹעְלִים הַשְּׁעָרִים,
וְדוֹחִים אוֹתָהּ לַחֲוִין, וְנוֹטְלִים
פִּינְקֶסָה מִמֶּנָּה, וְהַנְּשָׂמָה אוֹמְרָת,
(שיר ה' ז') מְצֵאוּנֵי הַשּׁוֹמְרִים הַסּוֹבְבִים
בְּעִיר. אֵלּוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת,
הַשּׁוֹמְרִים בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם
אֲשֶׁר לְמַעְלָה. נִשְׂאוּ אֶת רִדְיָדִי
מַעְלֵי - זֶהוּ פִינְקֶס, סִימָן שְׁלֵה.
שׁוֹמְרֵי הַחֹמּוֹת - כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר
(ישעיה ס"ב) עַל חֹמּוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם
הַפִּקְדוֹתַי שׁוֹמְרִים.

זְכָתָה לְעֵלוֹת - נִכְנָסֵת שָׁם בְּאוֹתָם
הַשְּׁעָרִים, וּמִשְׁבַּחַת לְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר
לְמַעְלָה. וּמִיכָאֵל הַשָּׂר הַגְּדוֹל
מִקְרִיב אוֹתָהּ לְקָרְבָן. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק לְרַבִּי חֲיִיא: מַה קָרְבָן הוּא
זֶה, יְכוּל לֹמַר כְּשֶׁאָר הַקָּרְבָן?
אָמַר רַבִּי חֲיִיא: הַקָּרְבָּה זוֹ הִיא
כְּאֵדָם הַמִּקְרִיב דוֹרוֹן לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.
וּמִיכָאֵל הוֹלֵךְ עִמָּה, עַד הַפֶּתַח
הַרְבִּיעִי וְהַחֲמִישִׁי וְהַשְּׁשִׁי, וְאוֹמַר
לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁרִי בְּנִידָה, בְּנִי
אוֹהֲבִיךָ אֲבִרְהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב,
אֲשֶׁרִיהֶם הַצַּדִּיקִים הַטּוֹבִים
הַזּוֹכִים לָזֶה. עַד שְׁמַגְעִים לְשַׁעַר
הַשְּׁבִיעִי, שֶׁהוּא עֲרֻבוֹת, וְגַנְזֵי
חַיִּים טוֹבִים מְצוּיִים שָׁם, וְכָל
נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים כְּלָם שָׁם,
וְנִעְשִׂים מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, וּמִקְלָסִים
לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִזְוִנִין
מִזֵּי הַשְּׂכִינָה, אֲסַפְקֵלְרִיא
הַמְּאִירָה, וְשֵׁם הַמְּנוּחָה וְהַנְּחֻלָּה,
וְנוּחַ חַיִּי הַעוֹלָם הַבָּא, (שם סד') אֲשֶׁר
עֵינֵי לֹא רָאֵתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

וְזֵהוּ, אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נַח נַח
אִישׁ צַדִּיק תָּמִים. מִי רְאוּי לְהִיּוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה. כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים בצרכונם את מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

שנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות הותרם ודכומה. ברושתנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציבי, הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
קוד מוסד				אסמכתא/קוד מזהה של המלוח בחברה				
4	7	6	9	5				

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

מס' זהות _____
 מיקוד _____
 מיר _____
 תלפון _____

נתונים לבס כזה הוראה לחיוב את חשבונותי הר"ל בסומים, בתורם חשבון בסומים וכדומה שיופספו לכדי פנים כמעט באמצעי מנגני, ע"י עזן עדן התחתון" כמפורט טהו ב"פרטי הרשאה".

2. ידוע לילוני כי:

- א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לכבד עזן עדן התחתון שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו הודעה בענין וכן, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
- ב. הורה/הורה רשאים/ים לבצע מראש חוקית ספסיו ובלבד, שהודעה על כך תופיע על ידינו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- ג. הורה/הורה רשאים/ים לבצע חיוב, לא יותר מתשעים ימים מועד החיוב או אלו/לונגו לכבד, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנקבעו בכתב הרשאה, אם וכקבו.
- ד. ידוע לילוני כי הפרטים שציינו בכתב הרשאה ופוליו, הם נכונים שעלינו להסדיר עם המוסד.
- ה. הוראה זו כסופי החיוב ע"י הרשאה זו, וישנה בדפי החשבון וכל אישולה לילוני ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
- ו. הבנק יפגע בחתום לרואות בכתב הרשאה זה, כל עד מצב החשבון ואפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
- ז. הבנק רשאי להתייצג/ו מן הסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה בכירה לכך, וידוע לילוני על כך מיד לאחר קבלת המלעט, תוך ציון הסיבה.

8. נא לאשר ל"ען עדן התחתון" בספס המחבור, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי הרשאה	מספר פעמים	מתאריך	עד תאריך
לימוד לילה שלם	שעה בכותל 26	שעה בקבר רחל 36	שעה ברביש"י 36
לימוד לילה שלם	בכותל 312		
			שעה (3 המקומות) 98

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
קוד מוסד				אסמכתא/קוד מזהה של המלוח בחברה				
4	7	6	9	5				

אישור הבנק

לכבוד "עזן עדן התחתון" (ע"י אהרן פ' כר) ב"ש שמש

קבלנו הוראת מ _____ לכבוד חיובים בסומים ובמעידים שישונו באמצעי מנגני שתצונו לנו מיד מיום כמעט, ואשר מספר החשבונות בבנק יהיה נוקב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון ואפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או לא עד לאישור הוראה ביטול חתימת/ותיכם לפנינו, לפי ככתב חתימתי שנתתם על ידיכם.

תאריך _____

ככבוד רב,

בנק _____
 סניף _____
 חתימה וחותמת הסניף _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. עטריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד שם _____ שם _____